Per què hi ha gent que s'indigna quan vas a restaurants amb criatures?

El problema és que no hi ha prou espais kidfriendly

[inicicentrareport]Recordo fa temps -quasi en una altra vida, quan jo encara no era mare- estàvem a **la cerimònia d'una boda**. Hi havia silenci. La núvia guapíssima i el nuvi amb cara d'emoció. La gent escoltava, deixava anar alguna llàgrima i somreia.

Just a la fila de davant nostre hi havia un nen d'uns tres o quatre anys. O això em va semblar aleshores (el cert és que fins que no he estat mare m'ha costat posar edat a les criatures). El nen estava clarament avorrit. Tenia un cotxe petit i l'anava fent rodar pel banc. Al principi feia un soroll fluix, contingut. Però a poc a poc va anar pujant d'intensitat.

Va treure un altre cotxe i els feia xocar entre ells. Pitaven. S'enfadaven els conductors. Feien curses. Jo me'l mirava divertida. Però hi havia una àvia, darrere meu, a qui no li semblava tan divertit. "Quin nen més **maleducat**, no se sap comportar. És que els nens d'avui en dia no els pots portar enlloc".

En aquell moment jo no vaig dir res. Però sí que vaig pensar que el problema no era el nen. El problema era que aquell **no era un lloc per a criatures**. No era un lloc preparat per a ells. I que igual podria estar fora passant-ho bé, en lloc d'estar allà, avorrit i fent el que podia.

Ara, que soc mare, miro enrere i estic d'acord, en part, amb el que pensava en aquell moment. Potser la cerimònia d'una boda, amb els parlaments, l'emoció, la importància del moment, és un **espai avorrit** per a criatures. I potser podria haver estat fora amb la seva mare o el seu pare. Jugant i tranquil.

Sí, estic d'acord amb això. Però també em replantejo coses. Per què la cerimònia no pot ser un lloc també per a les criatures? Per què no pot conviure la serietat del moment amb **un espai on les criatures estiguin gaudint**? Per què volem separar el que és d'adultes del que és de nenes? Per què volem compartimentar i dividir la vida?

No em malinterpreteu. Els **límits** cuiden. Ens cuiden a totes. I està clar que hi ha situacions, espais, contexts en concret que no són aptes per a criatures i està bé així. Està bé preservar els espais. Limitar els espais. I **cuidar-nos** totes. Hem de cuidar les criatures. I ens hem de cuidar nosaltres. És obvi, per exemple, que una obra de teatre de Shakespeare no és un lloc per a criatures. I la majoria de nosaltres tenim prou sentit comú com per no portar-les.

Fins aquí tot bé. Però hi ha altres moments on potser aquests límits no estan tan clars. **No està tan clar que aquests límits ens estiguin cuidant.** Hi ha reunions en les que potser les criatures tampoc hi estarien còmodes. Però si és un espai important per a nosaltres i no tenim amb qui deixar les criatures, què hem de fer? No anar-hi?No és el mateix la reunió de l'assemblea feminista de la que participàvem setmanalment abans de ser mares que una obra de teatre. Potser no volem prescindir d'aquest espai. Com ho fem llavors?

Quan amb la meva companya vam començar Pell a pell les nostres criatures tenien menys d'un any i anaven amb nosaltres a tot arreu. En aquell moment estàvem rebent un assessorament per

part de Barcelona Activa -un servei meravellós, per cert.

Un dia hi havia una reunió grupal. Vam aguantar deu minuts a dins amb les nostres criatures fins que es va fer obvi que no era un espai per a elles. Després de rebre vàries **mirades repressores** varem decidir que jo sortia fora a estar amb els nens i la meva companya es quedava a la conferència.

La meva sorpresa va ser comprovar que en tot l'edifici no hi havia ni un sol espai de joc per a nenes. Barcelona Activa disposava d'un **servei d'acompanyament a dones emprenedores**. Però no hi havia ni un sol espai perquè les mares poguessin assistir amb les seves criatures.

Em vaig quedar pensant que era molt fàcil fer possible aquest servei. Era tan senzill com posar quatre joguines, una tauleta i una manta de jocs a terra en una sala de reunions. Així les mares podien gaudir del servei sense renunciar a estar amb les seves criatures. O sense haver de pagar un **canguratge**. O apuntar-les a una **llar d'infants** per un parell d'hores a la setmana.

En aquell moment em vaig adonar de **com tenim compartimentada la vida.** El que és personal. I el que és professional. Els draps bruts es renten a casa. I qui els renta? Bé, potser això també seria un altre article. Però si que és per parar-se a pensar. Perquè no estan habilitats els espais per a mares amb criatures? Perquè la maternitat s'ha relegat a l'esfera privada? A les cases? Als espais tancats i personals?

Cada vegada existeixen, sobretot a les grans ciutats, més espais **Kidfriendly**. Espais per a famílies. Adaptats. Amb joguines per les criatures i espais per les adultes. Em semblen iniciatives genials. Però no deixo de preguntar-me que ens semblaria si hi hagués espais avi friendly. O mitjana edat friendly.

Entenem que totes les persones poden estar a tot arreu, perquè tenen els mateixos drets independentment de l'edat. Però sembla que amb la infància la vara de mesurar és diferent. Que han de tenir espais específics. Com si molestessin. Com si totes no haguéssim sigut nenes en algun moment.

Com deia a l'inici, està clar que hi ha espais on, també pel seu benestar, no hi haurien de ser. Però **podem repensar les ciutats**. Els **bars**. Les **cafeteries**. Els **restaurants**. Els **vagons de tren**. Els **vaixells**. Igual que les adultes tenim espais on seure, on llegir, on prendre un cafè? Per què les criatures no poden tenir també els seus espais? No és tan difícil habilitar espais preparats. Espais de jocs on puguin estar distretes. On puguin sentir-se còmodes. On puguin gaudir a la seva manera, que és diferent a la nostra.

Sé que és un tema difícil, i que hi ha opinions de tots els colors. Però si que penso que nosaltres, les mares i pares, podem començar el canvi. Podem començar a apropar les esferes que fins ara estaven separades. Podem començar a **ocupar espais amb les nostres criatures**. Perquè no volem només espais family friendly o kid friendly. Volem poder gaudir de tota la ciutat, igual que ho fa tota la resta. [ficentrareport]